

всичкитѣ българе изъ Вратца и да дойдатъ на помощъ, ала излъгали се. Въ Вратца пристигнала много турска войска, а отъ тамъ потеглила къмъ четата на Хр. Ботйовъ. Тѣ заградили четата на 20 Май. Страшенъ бой пакъ, както на Милинъ-камъкъ.

При вечеръ попрѣстанжлъ боятъ и Христо Ботйовъ съ нѣколко другари седнжлъ до една шипка да се поодморжтъ и да се зговоржтъ. Въ това врѣме ги издебнжлъ неприятель, пушка пукнжла и куршумъ пронизалъ челото на войводата Хр. Ботевъ. . . .

Умрѣлъ Ботйовъ, нѣ както той самъ казвалъ:
„Той, който падне въ бой за свобода,
Той не умира, него желжтъ
Земя и небо, звѣръ и прѣрода,
И пѣвци пѣсни за него пѣжтъ.“

Дружината се прѣснжла прѣзъ нощта, нѣ нивга Ботйовъ нѣма да се забрави.

И вие, малки читатели помнѣте името Хр. Ботевъ. За него ще четете и въ други книги. Той нека ви бжде сѣкога единъ добъръ примѣръ. Ще научите вие, че той, освѣнъ бунтовникъ, билъ е и великъ писателъ и поетъ. Всичкитѣ хора е обичалъ като свои братя, а отъ всичко най много обичалъ България и умрѣлъ за освобождението ѝ. Вѣчна му паметъ! Ботйовъ е отъ г. Калоферъ.

ЛѢСИЦА.

лизо до едно село, въ хубава гора, живѣла една стара лѣсица съ своитѣ четире лѣсиченца. Хитра била тя и много разумна. Кжцицата ѝ била